

угодниѣ, коги то бѣше ты минало то лѣто тука.

Юлия. За моя злочестиня!

Г-жя Дромелъ. Ты още тогива ти казваше: драга дѣщи.

Юлия. Но азъ мислѣхъ, че туй е тѣй само хорта.

Г-жя Дромелъ. Ты още тогизъ ми повѣри, че хвърлила око на тебѣ, зацо то единчкия ѿ синѣ Илия има нужда отъ разумна жена.

Юлия. Но азъ нѣмамъ нужда за глупавъ мъжъ.

Г-жя Дромелъ. Че май май е тѣй. Той не е отъ най умните.

Юлия. И заради туй искать да купиѣтъ малко-то ми умець съ тѣхни те пари?

Г-жя Дромелъ. Кое то е и много разумно; зацо то тогива и двама ще имате и отъ двѣте тѣзи нѣща доволно.

Юлия. Но азъ нѣмамъ умъ за продапъ.

Г-жя Дромелъ. Дѣщи, да кажимъ сега, че той е малко глупавъ, но не знаешъ ли колко такива кѣщи има, гдѣто жени те ги е срамъ да излѣзатъ прѣдъ хората съ мъжѣ-те си, а удома сѣ много задово-лни, зацо то нѣматъ други по вѣренъ слуга отъ мъжя си. Не ти ли иди на умъ за Г-жя фонъ Торенъ, коя то като я попита веднѣжъ единъ отъ гости те ѿ: *qui est ce monsieur au coin du feu.*

Юлия. Да, да, ты му отговори: *ce n'est que mon mari.*

Г-жя Дромелъ. И тѣй си го и забравиха тамъ.

Юлия. И тѣкмо таквизъ примѣри ми отѣха сладостъта и желание то да са ужена.

Г-жя Дромелъ. Мило ми дѣтенце, едно момиче безъ пари не трѣбва никоги да загуби туй желание.

Юлия. При това на ли имамъ и азъ баща и братъ; безъ тѣхно сѣгласие нищо не обричамъ. За жалость и нето ги зная кадѣ сѣ, нето ги познавамъ; но длѣжности те си кѣмъ тѣхъ зная толкова по добрѣ.

Г-жя Дромелъ. Като трѣгна баща ти прѣди 15 години съ брата ти за Индия, на ли ма избра за